

když spadneš, tak vstaň.

devadesátky

scénář a režie jonah hill

A24 • WAYPOINT ENTERTAINMENT UVADÍ DEVADESÁTKY SUNNY SULJIC LUCAS HEDGES NA-KEL SMITH OLAN PRENATT GIO GALICIA RYDER MCLAUGHLIN ALEXA DEMIE KATHERINE WATERSTON CASTING ALLISON JONES PĚVČINÍ DUHA TRENT REZNOR ATTICUS ROSS
KOSTYMY HEIDI BIVENS STŘIH NICK HOUY VÝPRAVA JAHMIN ASSA KAMERA CHRISTOPHER BLAUVELT KOPRODUKCE MIKEY ALFRED
AMANDA ADELSON JOSH ROSENBAUM VÝKONNÁ PRODUKCE SCOTT ROBERTSON JENNIFER SEMLER ALEX G. SCOTT
PRODUKCE SCOTT RUDIN ELI BUSH KEN KAO JONAH HILL LILA YACOUB SCÉNÁŘ A REŽIE JONAH HILL
© 2018 JAVHAWKER HOLDINGS, LLC

AUTORI PROJEKTU KVIFF DISTRIBUTION

Kultura Věry
International Film Festival

Česká televize

WWW.KVIFFDISTRIBUTION.CZ

A24

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNERI PRAVO Novinky.cz Radiožurnál Česká televize Echo MEDIÁLNÍ PARTNERI ELLE LADY'S FIRST XANTYPA ICFD TOTALFILM cinema FULLMOON railroklam BigBoard S PODPOROU

PRESSKIT DEVADESÁTKY | MID90S

Drama / Komedie, USA, 2018
85 min

Režie a scénář: Jonah Hill

Kamera: Christopher Blauvelt

Střih: Nick Houy

Hrají: Sunny Suljic, Lucas Hedges, Katherine Waterston, Jerrod Carmichael, Alexa Demie, Na-kel Smith, Olan Prenatt, Gio Galicia, Ryder McLaughlin, Zachary Read, Harmony Korine a další...

Premiéra: 11. července 2019

Distribuce ČR: KVIFF Distribution

Trailer: <https://youtu.be/3fyejiDjlrq>

Více informací o filmu: <https://www.kviffdistribution.cz/devadesatky/>

PRESS KONTAKT:

KVIFF Distribution | Radka Urbancová | neoradka@aerofilms.cz | +420 774 483 165

Fotografie v tiskové kvalitě a další materiály ke stažení najdete na úložném systému aero.capsa.cz (přístupové údaje na vyžádání).

SYNOPSIS

Kalifornské slunce, holky, mejdany, skejt a parta starších kluků, do které by hrozně rád zapadl. Tohle je prostě léto všech velkých poprvé, na které Stevie nikdy nezapomene. Tím spíš, že ho prožívá v polovině devadesátek – neopakovatelné době, jejíž atmosféru Jonah Hill (Vlk z Wall Street, Superbad) ve svém režijním debutu dokonale vystihl, hudbou počínaje a módou konče.

PROČ TENTO FILM

„Když člověk po čase vzpomíná na filmový festival, ze změní zvuků, barev a příběhů většinou vystupuje jeden nebo dva zážitky. Chvilky, kdy byl svědkem něčeho opravdu mimořádného. Tak je to pro mě i s posledním festivalem v Torontu. Budu si ho pamatovat jako ten, kde jsem zažil Devadesátky. S dospíváním máme všichni svoje zkušenosti, takže není jednoduché vyprávět o něm zábavně, přesvědčivě a nově. Když to ale někdo takhle trefí, posadí vás to na zadek. Už během projekce se v sále ozývaly spontánní výbuchy nadšení, potlesku a smíchu, takže hlasité ovace během závěrečných titulků už byly jen logickým vyústěním. Bouřlivá atmosféra se přenesla i na režiséra Jonaha Hilla, který se musel na chvíli otočit k plátnu, aby se dal dohromady a mohl poděkovat a pozvat na podium svoje náctileté hvězdy (mimochodem, tuhle partičku nejde nemilovat). Věřte mi, je úplně jedno, jestli jste někdy měli široké kalhoty, walkmana nebo skejt. Jestli jste dostali první pusu v L.A., nebo na táboře. Pokud vás tenhle film nedostane, tak sním svoji akreditaci.“

Jan Noháč, Aerofilms

KONVERZACE JONAHA HILLA A REMBERTA BROWNA

Rembert: Počkej, hodím si telefon na letadlo, aby mi nevolala máma.

Jonah: Jasně.

Rembert: Takže, koukám na tvůj film a během prvních deseti minut si říkám, „hmm, zajímalo by mě, které části *Devadesátek* jsou autobiografické.“ Je v každé postavě kus tebe? Nebo jsi jedna z postav nebo nejsi žádná z nich? Nakolik vychází věci jako postavy, scéna, kontext z tvého života a přímo z tebe?

Jonah: No, to je dobrá otázka. Hlavně bych chtěl říct, že jsem autor a tohle je příběh. Takže to není autobiografie. Je to příběh, který jsem napsal a který jsem chtěl odvyprávět. Spousta pocitů spojených s dospíváním je velmi osobních. Něco se třeba mohlo stát mým přátelům. Ale v podstatě jsem chtěl hlavně napsat komplexní postavy, které budou součástí příběhu, který chci vyprávět, chápeš.

Rembert: Rozumím. A když si s vymýšlením příběhu začínal, odkud jsi čerpal? Soustředil jsi se nejdřív na místo? Šlo ti v první řadě o skejtovou kulturu?

Jonah: Jo, nebyla to úplně kultura. Vyrůstal jsem v půlce devadesátek v L.A. a jezdil jsem na skejtu. Spoustu času jsem taky trávil u budovy soudu, což je i ve filmu.

Rembert: Ty scény miluju.

Jonah: Budovu soudu jsme vlastně udělali úplně stejně, jak vypadala tenkrát, včetně třeba graffiti. Město nám dokonce dovolilo to tak nechat, což je super. Pro mě byl tenkrát skateboarding, ačkoliv jsem nikdy nebyl moc dobrý, hlavně o hledání kmene. Party kámošů, víš jak. Jako kluk se snažíš vypracovat v říši zvířat. A když jsi větší, koukáš, jak se snaží vypracovat mladší. Je to film o říši zvířat, a hlavně o mláděti, které se učí přežít a vybudovat si postavení v tlupě.

Rembert: Přesně.

Jonah: Vždycky mě oslovovala ta anti-etika skateboardingu. Všeho bych se vzdal, kdybych uměl triky, na který jsem koukal u ostatních kluků, ale hlavně jsem díky tomu získal na věci názor, vkus a náhled. A taky, rodinu mimo domov, jestli mi rozumíš. Takže i když *Devadesátky* nejsou vyložené můj příběh, to pozadí soudní budovy a L.A. byly kulisy mého dospívání.

Rembert: Já si vzpomínám, že jsem byl nejen nejmladší, ale taky nejmenší. A kluci okolo mi připadali jako obři, co jsou o dvacet let starší, ačkoliv byli starší jenom o tři roky. Vzpomínám si, že jsem byl v partě cool blbeček a cool týpek, co mu nepříjde „cool být podprůměrněj.“ Když jsem na to koukal, vzpomínal jsem, že jsem byl vlastně jako všechny postavy, což mě dost zaujalo. Pro mě a spoustu dalších jsou ty postavy hrozně povědomý.

Jonah: Žes to takhle, nebo kdokoliv, cítil, je pro mě ten největší kompliment. Moje oblíbené filmy jsou plné komplexních postav, ale taky postav, ve kterých vidíš sám sebe. Tenkrát, hlavně ve skejtové komunitě nebo prostě mezi ostatníma, bylo hrozně nepopulární mít nějakou motivaci. Být motivovaný byla asi ta vůbec nejtrapnější věc.

Rembert: Jako „jo, ty se o něco snažíš, jo?“

Jonah: Jakkoliv se snažit bylo fakt trapný. A o tom právě vyprávíme ve filmu. Lidi, co tě byli schopný nějak motivovat – ve světě týhle cool estetiky a světonázoru – se mi do paměti vryli napořád. Chtěl jsem tam mít postavu, která by to vyjadřovala. Hned jak jsem potkal Na-Kel Smithe, věděl jsem, že je to přesně on. Protože je hrozně cool a zároveň výborný herec, takže nikdy nepůsobí jako trapák.

Rembert: Je to fakt dobrý herec.

Jonah: Zvládnul vytvořit někoho, kdo tě motivuje, ale nepůsobí při tom trapně. Pro mě na tom ten film dost stál. Najít tyhle týpky, udělat s nimi film a sledovat, jak se ze skejťáků stávají výborní herci, pro mě byla jedna z nejsilnějších zkušeností vůbec.

Rembert: Jo, na ten proces hledání jsem se stejně chtěl zeptat. A ne jenom na to hledání, ale i na to, jak jsi z nich byl schopný udělat – nebo jim k tomu aspoň pomoci – partu, na kterou se dá spolehnout.

Jonah: (smích) To jsou dvě rozdílné otázky.

Rembert: Jo, musel jsem se opravit v půlce myšlenky.

Jonah: Hele, bylo to výborný. Napíšeš tyhle postavy a jediný, co chceš, je vidět je, jak přichází na svět. Ve skejtové komunitě znám spoustu lidí, někoho z dřívějšíka, někoho teprve chvíli. Takže jsem si udělal průzkum a začal obrážet schůzky. Můj kamarád a koproducent Mikey Alfred mi s tím hodně pomáhal. Ale třeba Sunnyho jsem potkal ve skate parku. A to jsme ještě nezačali s nikým číst. A on se tam objeví, tak se dáme do řeči. A byl to on.

Rembert: Aha.

Jonah: Hledal jsem kluka, co bude měřit metr, ale vevnitř bude vysoký deset metrů, rozumíš. A mám neodbytný pocit, že Sunny na konci filmu pochopil tu svou postavu mnohem líp, s tím, jak je suverénní a sebevědomý. Proto mu to tolik věříš. Zpětně z něj můžeme udělat pokorného, stydlivého kluka, ale tu nespokojenost, kterou předvádí na konci filmu, by někdo pokorný a stydlivý prostě nenapodobil. Sunny byl prostě neuvěřitelná kombinace. A hned ten den jsme ho obsadili.

Rembert: To je úžasný.

Jonah: Všichni jsou neuvěřitelní, ale třeba já jsem, na rozdíl od Sunnyho, nikdy jako herec neměl takovou roli, na který by stál a padal celý film. A je tam celá řada vynikajících výkonů. Všichni kluci jsou skvělí a stejně tak výkony Katherine a Lucase. Všichni byli výborní, ale on drží celý film. A tomu bylo v době natáčení jenom jedenáct. Jak jsi říkal, bylo pro mě důležité zobrazení toho věku, kdy vypadáš jako malé děcko a jsi s o tři roky staršíma klukama, a ty ti připadají jako dospělí. Tohle období života byl jeden velký zmatek a chtěl jsem ho vidět ztvárněný na plátně. No, a Sunny se nacházel zrovna uprostřed toho.

Rembert: Když na konci filmu křičí na mámu, říkal jsem si, no ty vole.

Jonah: A přitom v normálním životě takový vůbec není, ale je sebevědomý, jezdí na skejtu, tak se stýká se staršími. Taky je zvyklý na kameru, protože se na skejtu točí v jednom kuse. Každý ví, jaký to je se při něčem stydět. Nebo když jsi v situaci, ve které se cítíš špatně. Takže mi přišlo snazší to nazkoušet a zahrát, než mít někoho z podstaty stydlivého a nervního. Když takový jsi, tak si jenom představuješ, jaký to je vybuchnout.

Rembert: Jako, „zajímalo by mě, jaký to je křičet na vlastní matku?“

Jonah: Přesně. Zato, když jsi výbušný typ a hodně emocionální, dokážeš si představit, jaký to je být stydlivý outsider.

Rembert: Tohle je první film, co jsi napsal sám, vid?

Jonah: Jo, jo.

Rembert: Jaký to bylo? Cos dělal? Bylo to něco, co jsi chtěl udělat celý život? Zmizel jsi a zavřel se někde do nory? Jel jsi do L.A.? Jen mě zajímá, jak ses připravoval na úplně novou roli scenáristy a režiséra. Mám pocit, že to bylo tak osm otázek v jedné.

Jonah: Dobrá otázka. Jak jsem se připravoval? Sbíráním všech těch zkušeností. Posledních patnáct let jsem měl neuvěřitelnou školu filmu. Jako herec jsem chtěl vždycky psát a režisovat. A moje herecká kariéra je úplně požehnání. Od té doby, co to začalo, jsem se mohl posledních 15 let učit od svých idolů. Takže jsem kolikrát jako herec viděl, že když někdo začal režisovat, bylo to moc brzo. Byli to třeba dobří autoři, ale na režírování ještě neměli zkušenosti.

Rembert: Aha.

Jonah: Určitě jsem věděl, že chci udělat film a že to bude trvat roky. Věděl jsem, že chci odvyprávět příběh, který pro mě bude něco znamenat. Potom jsem před lety psal hru se Spikem Jonzem a po psaní jsme si vždycky povídali o tom, na čem zrovna oba nezávisle děláme. Navzájem jsme si měli vyprávět příběh, což je celkem dobrý scenáristický cvičení, když musíš pořád vyprávět příběh od začátku až do konce. Psal jsem svůj první film. Popsal jsem mu ten příběh. A ten byl o něčem úplně jiném. Ale vždycky jsem se vracel do doby, kdy jim bylo dvanáct, kdy bylo hlavní postavě dvanáct a jezdila s kámošema na skejtu. A Spike říkal: „Když mluvíš o hlavním příběhu, vypadáš fakt zrudně, ale u těch záblesků do minulosti se vždycky rozzáříš.“ A pak říká, „měl bys napsat tenhle film.“

Rembert: A to bylo kdy?

Jonah: Před čtyřmi lety.

Rembert: A to byl ten okamžik?

Jonah: To byl ten okamžik, kdy jsem se rozhodnul napsat *Devadesátky*.

Rembert: To je výborný.

Jonah: A stala se z toho tahle vynikající záležitost. Vlastně jsem ten film dokončil dneska. Dneska ráno. Jsem z toho dost naměkko.

Rembert: To je jasný. Moc gratuluju.

Jonah: Díky moc, fakt. Protože poslední čtyři roky, kdykoliv jsem byl sám nebo měl nějakou extra energii – pozitivní i negativní –, dával jsem jí do tohoto projektu. Je to něco jako můj nejlepší přítel.

Rembert: Jo.

Jonah: Potom pozveš všechny ty lidi a ty ti důvěřují. A stanou se toho součástí. A to je ta nejdojemnější věc v celém vesmíru. Protože máš pocit, že všem to bude jedno. Nevím, byla to ta nejzajímavější zkušenost v mém životě. Čtyři roky jsem hodně psal v noci u toho soudu. Sedával jsem na schodech, kde sedí kluci ve filmu, kde mluví o profících a všem možným. A pak jsem se z kraje toho tříletého procesu přestěhoval do New Yorku. Miluju psaní a miluju střihání.

Rembert: Střihání? To bych teda nečekal. Můžeš to rozvést?

Jonah: Natáčení mám taky rád, ale střihání je nejlepší věc na světě, protože na place je spousta peněz a stresu. Musíš být kreativní, když víš, že v sázce je všechno. Naopak při psaní a střihání můžeš být kreativní bez tohoto stresu. Při týhle tichý kreativě jsi jenom ty nebo ty a střihač. Můžeš věci totálně překopat, nabít si hubu, ale vidíš to jenom ty a střihač. Když se ale rozhodneš věci překopat na place, může to být moment, po kterým se radši půjdeš zakopat sám. Střihání je jako psaní s obrazy. Je to to nejlepší, co jsem v životě zažil. Ale jak jsem říkal, už je to za mnou, víš jak.

Rembert: Je to asi jiný, hodně intimní typ vyprávění.

Jonah: Je to jen mezi mnou, klukama a mým střihačem Nickem, což je génius. Nick Houy. Bylo to skvělý. Mohl bych na tom pracovat ještě deset dalších let. Jestli mám být upřímný, chci napsat další film jenom proto, abych ho mohl stříhat. Někdo mi jednou řek, že točení je odměna za psaní a střih je odměna za točení. S tím nesouhlasím, protože psaní miluju. Ten film je toho výsledkem. Tyhle kluci, aby věděli, co dělat, museli pochopit, kdo jsou jejich postavy. A to, že jsem jim tyhle postavy mohl nabídnout a oni v nich rozpoznali něco skutečného, bylo to nejlepší.

Rembert: Sledovat, jak se z nich stávají tvoje postavy muselo být celkem divoký.

Jonah: Tyhle kluci, kromě Sunnyho, nikdy nehráli. Nikdy nehráli a na začátku byli hodně nervózní. To, jak jsou to dobrý herci poznáš podle toho, jak moc byli odhodlaní. Že to takhle zvládli a postavili se k tomu tak vážně je naprosto pozoruhodný.

Rembert: Máš nějaký oblíbený vzpomínky z průběhu natáčení?

Jonah: Tak nejdřív příběh.

Rembert: Povídej.

Jonah: Olan, ve filmu Fuckshit, je hrozně charismatická osobnost. Jen co přišel do místnosti, zapomněl jsem, že jsme na konkurzu. Volal mi Scott Rudin a říkal, „nemáme jeho zkoušky.“ A já na to, ajo, sorry, jo. Je skvělý. Hele, tu roli každopádně má, je to hvězda.“ Mohl se z toho zbláznit.

Rembert: A on je prostě skejťák?

Jonah: Jo, skejťák. Takže Olan je hodně výbušně zajímavá osobnost. Extrémně energický. Ale jednou byl najednou potichu. A já si říkám, „co se děje?“ Chci se ujistit, jestli mu něco náhodou není. V těchhle situacích jsi někdy jako rodič. Říkáš si, „je v pohodě? Je mu něco nepříjemný?“ No a pak se podívám a on má pod stolem zmuchlaný scénář a připravuje se na scénu.

Rembert: Ty jo, asi se rozbřečím.

Jonah: Bylo to úplně přirozený a později ten den jsem se z toho fakt úplně rozbřečel. Protože tohohle kluka jsme nebyli schopný donutit přijít včas. Třeba na konkurz přišel o hodinu později. A na konci filmu jsou tyhle kluci zkušený, fungují jak hodinky, úplně stejně jako všichni profesionální herci, s kterými jsem pracoval. Bylo to prostě hrozně dojemný.

Rembert: To je výborný.

Jonah: Když jsem připravoval natáčení, můj původní koncept byl, že všichni, koho najmu do štábu, se budou snažit před klukama to, že natáčíme film co nejvíc skrývat. Když budou mít pocit, že jsou ve filmu, budou z toho určitě vystrašený. A v půlce natáčení Na-Kel říká, „ty jo, tak tohle je pěkně zvláštní rámování, zvukaři se s tím pěkně nadrou. Tady to budeš muset stříhnout.“ Takže si říkám, ty jo, to jsou fakt bedny.

Rembert: Určitě teda chytřejší než já.

Jonah: A pořád se chtěj učit. To na tom bylo úplně nejlepší. Bylo to dojemný. Nejlepší léto mého života. Koukám se na obrázky a chybí mi to každý den.

Rembert: Těžký, ale zábavný léto, jestli tomu rozumím.

Jonah: Jo. Byl jsem strašně ve stresu. Klukům někdy říkám: „vypadáte, že jste si to pěkně užili, škoda, že jsem u toho nebyl.“

Rembert: Hahahaha

Jonah: Práce s klukama byla pěkně těžká. Musel jsem pořád všechno dokola vysvětlovat, v čemž mi ale hodně pomohla herecká zkušenost. Protože chápu, proč se třeba rozhodnout něco hrát zrovna takhle. Nebo dokážu lidi uvolnit, dostat je do pohody a inspirovat je k tomu, aby si ty postavy sami našli – a oni jsou natolik dobrý, aby se těmi postavami stali.

Rembert: Jasně. Jde asi spíš o to, získat sebevědomí, než je učit hrát.

Jonah: Jde o to, aby si začali věřit. A pár z nich mi říkalo, hodně konkrétně, což bylo taky hodně dojemný – a nevnášeli to tam jako nějakou limonádu, prostě to tak mysleli –, že ačkoliv skateboarding ušel velký kus cesty, občas se na ně dívají jako na nějaký outsidersy a ubožáky. Všechny ty značky a podobně. A ačkoliv je to punk, některý kluci mi říkali, že je nikdy nikdo nepodporoval v ničem tvůrčím a nikdo dospělý jim žádnou takovou příležitost nedal. A jsou na to zvyklí. Slyšíš to a říkáš si, „mám dojem, že tyhle kluci můžou dělat cokoli budou chtít.“ Nechci za ně mluvit, ale myslím si to. A na konci si říkáš, „páni, ty jsi mašina, ty teda jedeš.“

Rembert: Před chvílí jsi mluvil o tom, že jsi se jako začínající herec mohl učit od svých idolů. Který z nich na tobě zanechal největší stopy?

Jonah: Každý, s kým jsem pracoval. Protože, když se chceš stát režisérem a jsi herec, tak máš lístek do první řady.

Rembert: To je pravda.

Jonah: Natočil jsem asi šedesát filmů. Hele, jsem starší, než si podle mě myslíš.

Rembert: Je nám zhruba stejně, takže si teď připadám trochu staře, ale pokračuj.

Jonah: (smích) Je mi třicet čtyři a natočil jsem šedesát filmů, takže jsem byl v první řadě, když to bylo dobrý i špatný. A z těch špatných filmů se naučíš skoro tolik jako z těch dobrých. Pro mě všechno začalo u *Superbad*. Mohl jsem se dívat na Setha a Evana, dva lidi, který obdivuju a mám je rád, jak točí film přesně podle vlastních představ. A to jsem zažil už jako mladý. Takže to do mě zasel semínko naděje, že bych to mohl taky dokázat. Protože jsem hrál v tomhle filmu, lidi předpokládali, že natočím jenom nějakou jeho verzi. Jenže mě přišlo, že ty lidi jsou geniální. Bylo to jejich dítě. Hrozně mě inspirovali. Potom jsem pracoval třeba s Bennettem Millerem. A mohl jsem z první řady pozorovat výborného režiséra, jak točí dramatický film. Dodnes mu pořád volám. Abych ho otravoval. Mám pocit, že lidi ti rádi něco předají, když cítí, že to myslíš vážně.

Rembert: Přesně tak.

Jonah: Od Bennetta jsem se naučil hrozně moc, pak přišel Tarantino, potom Scorsese. Bratři Coenové, Gus Van Sant, Harmony Korine...

Rembert: To je, jako bys na filmový škole osm let přesluhoval v nejvyšším ročníku.

Jonah: Hlavně nechci, aby to skončilo.

Rembert: Tak to nesmíš ke státnicím.

Jonah: Pro mě jsou to vědomosti. Vědomosti jsou moje odměna. Když jsem šel točit svůj první film, připadal jsem si připraveně. Připadal jsem si nervózně. Připadal jsem si vzrušeně. Připadal jsem si různě, ale věděl jsem, že mám hotový domácí úkoly. A na scénáři jsem pracoval tři roky. U filmu jsem kolikrát viděl, že uspěcháš scénář, uspěcháš film. Nevím, co si o mém filmu budou lidi myslet, ale vím, že za sebe jsem ho dost promyslel.

Rembert: Takže si nikdy neřekneš, „ty jo, to mě nenapadlo.“

Jonah: Přesně. Pochopil jsem, že ve všech případech byl na dobrý filmy, který mám rád, nebo v nichž jsem hrál, čas, odhodlání a posedlost. A srdce. Spousta filmů bohužel takhle nevzniká. A znova říkám, nikdy nevíš, jak se svět bude dívat na cokoliv, co jsi vytvořil, ale pokud to jde ze srdce a pracoval jsi na tom tvrdě, tak vznikají nejlepší filmy, na který můžeš být hrdý. A tohle jsem se naučil od svých idolů. Za tím filmem si budu vždycky stát.

Rembert: Na tom je vždycky něco krásného, když můžeš říct, že jsi v něčem nechal všechno.

Jonah: Mám rád dlouhý kreativní proces. Mám rád i krátkodobou kreativitu, což je například hraní. Prostě přijdeš, odvedeš práci, posloužíš filmu a pak už toho nejsi součástí. Pro mě je ale možnost tvořit s lidmi, který mám rád, tím největším darem. A s lidmi, který respektuju. Být tam a pracovat s někým jako Trent a Atticus nebo Scott Rudin a Eli Bush, víš, nebo A24, Ken Kao. To je jako... Nevím. Je to něco jako *Hřiště snů – Když to postavíš, tak přijdou.*

DEVADESÁTKY NA SKEJTU POHLEDEM JONAHA HILLA

Byla kdysi doba, kdy pivo stálo deset korun, pro filmy jste museli do půjčovny a v bytě byl jeden telefon na chodbě. Ať už toto složité období pamatujete, nebo se naopak chcete podívat, jaké to bylo, vyražte do kina na nový film *Devadesátky*. Režijní debut herce Jonaha Hilla (*Superbad*, *Vlk z Wall Street*) vás vezme na výlet k hranicím dospělosti a nabídne autentické herecké výkony, vytříbený soundtrack a vizuál, který strčí do kapsy všechny filtry na Instagramu.

VĚČNĚ SJETÝ TLUSTŮCH

Nejdříve něco o autorovi. Jonah Hill se proslavil rolemi tělnatých outsiderů (*Superbad*, *Zbouchnutá*), časem se však dostal i k výrazným vedlejším postavám ve filmech *Moneyball* nebo *Vlk z Wall Street*. Právě role ekonoma Petera Branda a věčně sjetého finančníka Donnieho Azzofa mu vynesly dvě oscarové nominace za nejlepší herecký výkon ve vedlejší roli. Jako herec natočil kolem šedesáti filmů, a kromě Bennetta Millera a Martina Scorseseho spolupracoval třeba i s Quentinem Tarantinem a Judem Apatowem.

Nasbírané zkušenosti se nyní rozhodl zúročit a posadit se na režisérskou židli. Scénář k filmu si napsal sám a jak říká, „*Devadesátky jsou v podstatě o mláděti, který se snaží vybojovat si místo ve smečce. A taky jsem chtěl natočit film o skejtvání, který to téma jenom lacině nevyužívá pro cool záběry.*“ Ústřední partu aktérů se proto rozhodl posbírat přímo v losangeleských skateparcích.

#NOFILTER

Díky scénářisticky vypilovaným postavám, tvrdé režisérské práci i úsměvné historce o tom, jak se režisér Hill a celý štáb snaží celou dobu před aktéry vlastně skrýt, že jsou na natáčení, vznikl neuvěřitelně autentický film. Hill vám v něm bez jakéhokoliv afektu ukáže veškerou špínu a zmatek dospívání. Někdy to hřeje a někdy to bolí, ale je to zatraceně silná podívaná.

Film se natáčel na Super 16 mm a je ve formátu 3:4. Estetiku skejtvých videí z devadesátých let pak připomíná použití typicky ostrých záběrů z autentických VHS kamer a dojde i na rybí oko. Filtry nečekejte, zrna je v tomto případě reálné.

Dobovou atmosféru pak ještě zvýrazňuje soundtrack poskládaný převážně z hiphopových skladeb. Ty doplňuje původní hudba dua **Trent Reznor/Atticus Ross**, *Wave of Mutiliation* od Pixies (samozřejmě UK Surf Version), *Where Did You Sleep Last Night* od Nirvany, *Hybrid Moments* od Misfits nebo *Kiss From a Rose* od Seala. Ta ale ve filmu slouží spíš jako memento všem matkám, že od jistého věku by svým synům neměly chystat narozeninové večere.

93' TIL INFINITY

Výraznou roli však ve filmu hraje právě hip hop. A ačkoliv se nejedná o autobiografii, ve výběru skladeb se Hillova osobnost otiskla dost podstatně. Ve filmu tak zazní například GZA, Mob Deep, A Tribe called quest, Nas, Del the Funky Homosapien a další hiphopové klasiky.

Spojení hip hopu a skateboardingu se dnes už leckomu může zdát samozřejmé, propojení těchto dvou světů však má i svou logiku.

Hip hop i skateboarding se zrodily na ulici, ačkoliv každý na jiném pobřeží. Na tom západním si surfaři začali přidělovat kolečka na fošny, aby mohli brázdit chodníky, když nebyly vlny, na východě se pak o několik dekád později začínají konat první block parties, kde se postupně začíná rapovat přes breaky ze dvou gramofonů.

Pro obě kultury je také důležité získávání respektu v rámci komunity. Na skejtu vítězí ten, kdo umí lepší triky a má lepší styl, kvalita flow a rýmů se zase porovnává v hiphopových battlech. Vždycky se tak děje v kruhu vrstevníků, takže o tom, kdo je lepší se rozhoduje rovnou na ulici.

V devadesátých letech se pak hip hop i skateboarding dostávají z okraje společnosti na výsluní popkultury a spouště kluků a holek začíná svítat naděje na to, že by se jednou mohli proslavit něčím, co je jim vlastní.

Právě touha někam to dotáhnout versus snaha být cool za každou cenu je dalším silným motivem, který v *Devadesátkách* vyznívá naprosto přirozeně. A možná vám otočí nožem v ráně.

Jasně, můžete si pustit i jiné filmy o tom, jaké to tenkrát bylo. Třeba Kids (nebo taky Dědictví aneb Kurvahošigutntág). V *Devadesátkách* Jonaha Hilla je ale víc skejtu a žádné AIDS.

Jan Plíhal

TVŮRCI

Jonah Hill (1983)

Americký herec a komik je držitelem dvou nominací na Oscara za vedlejší role ve filmech *Vlk z Wall Street* (Martin Scorsese, 2013) a *Moneyball* (Bennett Miller, 2011). Proslavil se rolemi outsiderů ve filmech jako *Superbad* (Greg Mottola, 2007) nebo *Zbouchnutá* (Judd Apatow, 2007), postupně se však dostal i k dramatičtějším rolím.

V roce 2018 debutuje jako režisér celovečerním filmem *Devadesátky* (mid90s), ke kterému si napsal i scénář. Film měl premiéru v roce 2018 na filmovém festivalu v Torontu a jeho příprava trvala čtyři roky.

V roce 2011 Jonah Hill významně zhubl, aby mohl být obsazován do serióznějších rolí. Základem jeho jídelníčku je nyní převážně sushi.

Sunny Suljic (2005)

Sunny Suljic je profesionální skateboardista a herec, který si už stihl zahrát například v *Zabití posvátného jelena* (Yorgos Lanthimos, 2017) nebo *Don't Worry, He Won't Get Far on Foot* (Gus Van Sant, 2018). Je rovněž držitelem ceny Bafta za nejlepší herecký výkon ve videohře (*God of War*, 2018). Pochází z Roswellu v Georgii.

Lucas Hedges (1996)

Americký herec Lucas Hedges pochází z Brooklyn Heights v New Yorku a vzdělání v oblasti divadla získal na University of North Carolina School of Arts. Do širšího povědomí se zapsal rolí v dramatu *Místo u moře* (Kenneth Lonergan, 2016), která mu vynesla i nominaci na Oscara za nejlepší výkon ve vedlejší roli. Objevil se také ve filmech Wese Andersona *Až vyjde měsíc* (2012) nebo *Grandhotel Budapešť* (2014). Za zmínku stojí také jeho práce na filmu *Lady Bird* (Greta Gerwig, 2017) nebo role ve filmu *Tři billboardy kousek za Ebbingem* (Martin McDonagh, 2017).

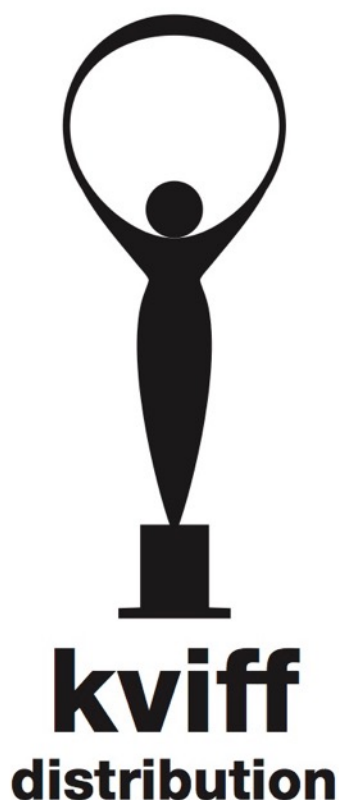
ZE ZAHRANIČNÍCH OHLASŮ

„Devadesátky jsou tak realistické, že postavy téměř vystupují z plátna.“ – Eric Kohn, [IndieWire](#)

„Scenárista a režisér Jonah Hill na to kápnul.“ – Marshall Shaffer, [Film](#)

„Dokonalý film od první vteřiny.“ – Garry Hertz, [The Globe and Mail](#)

„Film se srdcem, duší a nekonečnou energií.“ – Hannah Woodhead, [Little White Lies](#)

O KVIFF DISTRIBUTION

Distribuční label KVIFF Distribution vytvořil v roce 2015 **Mezinárodní filmový festival Karlovy Vary** ve spolupráci s **Českou televizí** a distribuční společností **Aerofilms**. Díky KVIFF Distribution jsou v průběhu roku **do české distribuce uváděny zajímavé filmové tituly** ze světové produkce, originální a umělecky hodnotné snímky, které by jinak složitě hledaly cestu k divákovi ve standardní distribuci.

VARY VE VAŠEM KINĚ

Aktivity labelu v roce 2016 rozšířila akce Vary ve vašem kině, v rámci které jsou bezprostředně po skončení MFF KV do kin uváděny výrazné **filmy aktuálního ročníku jako ozvěny festivalu**.

Akce Vary ve vašem kině si klade za cíl přenést **kousek festivalové atmosféry i do ostatních měst po celé České republice** a představit v kinech rozmanitost karlovarského programu.

Vary ve vašem kině plynule navážou na karlovarský festival a ve více než 30 kinech budou probíhat až do konce července. I po jejich skončení se však filmy z přehlídky objeví samostatně v programech kin. Během prvních třech ročníků se Vary ve vašem kině setkaly s velkým zájmem kinařů i diváků a vybrané filmy zhlédlo ve svých oblíbených kinech přes 160 000 diváků.